

**บันทึกประสบการณ์
เชลยศึกรถไฟสายมรณะ ไทย-เมียนมา**

บันทึกเหตุการณ์ระหว่างปี1942-1945 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่2
กับการสร้างทางรถไฟไทย-เมียนมา ของเชลยศึกกองทัพญี่ปุ่น
ได้รับวรรณกรรมดีเด่นอันดับ2ประเภทบทความทั่วไปเมื่อปี 1961

ผู้เขียน-สิบโทยังดีด-ดกวัน

สำนักพิมพ์...แจกดูใต้ใต้สำเป
ฉบับพิมพ์...2015
จำนวนหน้า...469

ฉบับรวม3 ตอน

**ลุงพูนวงศ์
ผู้รู้-ผู้รู้ ผู้รู้-ผู้รู้
ผู้รู้-ผู้รู้ ผู้รู้-ผู้รู้**

ထိုင်း-မြန်မာမီးရထားလမ်းကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း၊ လင်းယုန်သစ်လွင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - သန့်ဇော်သစ်

စာမျက်နှာ ၄၆၉++ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၀ . ၇ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။

၂၀၀၃ စံပယ်ဦးစာပေ၏ ၃ တွဲပေါင်းချုပ် ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းချေး ၇၀၀၀ ကျပ်

ဂျပန်စစ်သားများသည် ရိုင်ဖယ်ကိုယ်စီ၊ တုတ်ကိုယ်စီနှင့် မီးရထားသံလမ်း
ဘေးကို နှစ်ဘက်ညှပ်လျက် ဝိုင်းပတ်ထားလေသည်။ အချို့ ဂျပန်စစ်သားများသည်
တောစပ်သို့ ပြေးသွားသော ချွေးတပ်သားများနှင့် သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ဝင်ရောက်
ကျင်ငယ်စွန့်နေသော ချွေးတပ်သားများအား တဘုံးဘုံး တဖြန်းဖြန်း ထုရိုက်၍လည်း
ကောင်း၊ ကုပ်ပိုးမှဆွဲ၍ လည်းကောင်း မီးရထားလမ်းဘေးသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချွေးတပ်သား အတော်များများပင် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်
သည့်ကိစ္စများကို ပြီးဆုံးအောင် မပြုရတော့ဘဲ ဂျပန်စစ်သားများ ဆွဲရာနောက်သို့
ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာလေတော့သည်။

“ဘိမော၊ ဘိမော၊ အားလုံးရှိတက၊ ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အင်္ကျီလက်မောင်းပေါ်မှ
လက်ပတ်ကိုကြည့်လျက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်လေသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍လည်း
ချွေးတပ်သားအားလုံးကို တန်းစီ၍ အထိုင်ခိုင်းပါဟု ဆိုလေသည်။

“ဟိုက်...မာစတာ၊ ဟိုက်...”

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အား လှမ်းပြောလိုက်ပြီးနောက် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့်
ဟန်ချိုများအားလုံးလည်း ဟစ်အော်လျက် ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ထိုမျှများပြားလှသော
ချွေးတပ်သားလူအုပ်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲ၍ ရလိမ့်မည်
မဟုတ်ချေ။ ပြီးလျှင် ချွေးတပ်သားများ ဖရိုဖရဲနှင့် အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေသလောက်
ဂျပန်စစ်သားများကလည်း တုတ်တဝင့်ဝင့် သေနတ်တကားကားနှင့် လိုက်လံရိုက်နှက်
နေဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

“ဘွန်ထိုက်ချိုတွေ၊ ဟန်ချိုတွေ၊ လာကြ၊ လာကြ၊ အားလုံး ဒီကို လာကြမျိုး”

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့်အတူ မီးရထားလမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်
အောက်တွင် ရပ်လျက် အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

ဘွန်ထိုက်ချို ကိုမောင်စိန်၊ ဟန်ချို ကိုချစ်တီး စသူများသည် ကျွန်တော့်အသံ
ကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြလေသည်။
သူတို့ကလည်း လက်များကို ဝှေ့ရမ်းလျက် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အော်ဟစ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်ထိအောင်ပင် ချွေးတပ်သားအချို့နှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာ ထွေးထွေး

ရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်နေဆဲပင်ရှိလေသည်။ ဂျပန်တွေက နောက်မှနေလျက် ဝါးရင်းတုတ်များနှင့် လိုက်လံရိုက်နှက်သည့်အခါ ချွေးတပ်သားအချို့မှာ ဟိုပြေးသည်ပြေး ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ချွေးတပ်သားများမှာလည်း မီးရထားဝင်းအပြင်သို့ ထွက်ပြေးနိုင်ကြခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သေနတ်ကိုင် ဂျပန်စစ်သားများသည် မီးရထားဝင်း ပတ်ပတ်လည်ကို ခပ်စိပ်စိပ် ဝိုင်းထားကြလေသည်။

သို့ရှိနေခိုက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယှဉ်ရပ်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့ ဂျပန် စစ်သားများအား တစ်စုံတစ်ရာကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့နည်းတူပင် ဂျပန် စစ်သား သုံးလေးယောက်ကလည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အော်ဟစ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါမှ ချွေးတပ်သားများအား လိုက်လံရိုက်နှက်နေသော ဂျပန်စစ်သားများ မှာလည်း အရိုက်အနှက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မကြာမီ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချို နှစ်ဆယ်လောက်မှာလည်း သစ်ပင်ကြီးအောက် သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်သားအချို့လည်း သူတို့စစ်ဗိုလ်အနီးတွင် ခြေစုံရပ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် သေနတ်မကိုင်ဘဲ ဝါးစိမ်းတုတ် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော အသက်ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် ဂျပန်ကလေးတစ်ယောက် ပါရှိလာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

ရုတ်တရက်သော် ကျွန်တော်သည် အတော်အံ့သြခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ အင်မတန် ငယ်ရွယ်သော ထိုဂျပန်ကလေးသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ သားကလေးများ ပေလော။ သို့ မဟုတ် စစ်ထဲသို့ ပါလာသော စစ်သားကလေးတစ်ယောက်ပေလောဟူ၍ တွေးလိုက်မိခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုသူငယ်အား ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံ တစ်ရာကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ် မာစတာက ပြောတယ်၊ မင်းတို့လူတွေကို လေးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီပြီး အထိုင်ခိုင်းပါတဲ့။ လူစစ်ပြီးရင် စခန်းရှိရာကို သွားကြရမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကြားလိုက်ရမှ သူငယ်ကလေးမှာ ဂျပန်စစ်သားလို ဝတ်ဆင်ထားသော စကားပြန်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုသူငယ် က သူ့အဖေလောက်နီးနီးရှိသော ကျွန်တော်တို့ကို မင်း၊ ငါဟူသော အသုံးအနှုန်းနှင့် အကြောက်အလန့်မရှိ ပြောလေသည်။ သူ့စကားသံမှာ ခပ်ဝဲဝဲဖြစ်နေသည်ကို ထောက်၍ လည်း မွန်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသူငယ်သည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် အတော်ပင် အနေကြာလာဟန်တူလေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆောင့်ကြားကြား ညစ်ကျယ်ကျယ် ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ...ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုတွေ၊ ခင်ဗျားတို့လူတွေကို လေးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီပြီး အထိုင်ခိုင်းကြဗျာ၊ ခပ်မြန်မြန် လုပ်ကြဗျာ၊ အတော်ကြာရင် မိုးရွာလာလိမ့် မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ချွေးတပ်သားများအား လိုက်လံထိန်းသိမ်းခြင်းပြုကာ လေးယောက်တစ်တွဲကျ တန်းစီအထိုင်ခိုင်းလေသည်။

ချွေးတပ်စခန်း အသီးသီးတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ လက်ကသုံးတောင်ငှား ပြုသည့် ထိုစကားပြန်လူငယ်ကလေးများမှာလည်း နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ရှိလေသည်။ သူတို့သည် မွန်ကလေးများနှင့် ကုလားဒိန်များ ဖြစ်ကြသည်။ အသက်အရွယ်မှာလည်း ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကလည်း ချွေးတပ်စခန်းများတွင် တမှောင့်တစ်ခုကွဲ ဖြစ်လေသည်။

စကားပြန် လူရိုင်းကလေးများသည် သူတို့အဖေလောက်၊ သူတို့အဘိုးလောက် အရွယ် ဝုဒ္ဓိရှိသော ချွေးတပ်သားကြီးများအား ခြေထောက်နှင့် ကန်ကြောက်ခြင်း၊ မအေနှမ စသည်ဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း စသည်များ ပြုတတ်ကြလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့သည် ဂျပန်များထံမှတစ်ဆင့် အတုမြင် အတတ်သင်သဘောမျိုး ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။

ချွေးတပ်သားခမျာများမှာမူ ဂျပန်ကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ စခန်းမျိုး စသူများကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချို စသူများကိုလည်း ကြောက်ကြရသည်။ သူတို့လို စကားပြန်ကလေးများလည်း ကြောက်ရရှာလေသည်။ ချွေးတပ်သားတို့၏ ဘဝမှာ အပင်ပန်းခံ၊ အညှဉ်းဆဲခံ၊ အထုအရိုက်ခံသက်သက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ချွေးတပ်သားများ တန်းစီ လူစုနေခိုက် ကျွန်တော်သည် သံဖြူဇရပ်ဘူတာ၏ ပတ်ဝန်းကျင် လေးဘက်လေးတန်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခြင်း ပြုလိုက်မိလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်များသည် တောရိပ်တောင်ရိပ်များ ဝန်းရံထားလေသည်။ ထက်ကောင်းကင်မှ မိုးသားတိမ်လိပ်များမှ ဆင်းနေသောကြောင့်လည်း တောတောင်အားလုံးမှာ ညိုမှိုင်းရိဝေလျက် ရှိလေသည်။ လေတဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေခြင်းနှင့်အတူ ဟိုမှသည်မှ ပြန့်လွင့်လာသော တောကျေး တောငှက်ကလေးများ၏ အသံကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရလေသည်။

နေရာဒေသကား လွမ်းဆွတ်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့် ခရီးရောက်မဆိုက် ဖြစ်နေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ အထုအထောင်း အရိုက်အပုတ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ခံစားနေရသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ချွေးတပ်သားများခမျာများအနေနှင့် လွမ်းရဆွေးရ ကြေကွဲရမည့်အတွေးများကို တွေးတောမိခြင်း ပြုမိကြလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့ရာတွင် အချိန်ကာလ အတန်ကလေးကြာ ရှိလာမည်ဆိုလျှင်ကား ထိုအမြင် ထိုအတွေးများသည် သူတို့၏နှလုံးသားများကို လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲစေလိမ့်မည်။ ပူဆွေးလောင်ကျွမ်းစေလိမ့်မည် မုချဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိလေသည်။

မကြာမီ ချွေးတပ်သားများအားလုံးပင် စနစ်တကျ တန်းစီထားပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ငင်ပြီးနောက် နောက်ပါ ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ ချွေးတပ်သားများကို စစ်ဆေးခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မအူပင်ခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားများမှာ အတိအကျပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အခြားခရိုင်မှ ချွေးတပ်သားအချို့မှာ စာရင်းပါအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ခြောက်ယောက်တိတိ လျော့နေလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဟန်ချိုတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်နေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုကိစ္စကို မကျေမနပ် ဖြစ်လေတော့သည်။ လူပေါင်း ငါးရာ ကျော်လောက်ကို ထပ်တလဲလဲ ရေတွက်လိုက်၊ သူ့လက်ထဲရှိ စာရင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်လိုက်နှင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာတော့သည်။

ချွေးတပ်သားငါးယောက်နှင့် ဟန်ချိုတစ်ယောက် ပျောက်နေသည်မှာမူ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ရေတွက်ရေတွက်၊ မည်မျှလောက် စစ်ဆေးစစ်ဆေး လူခြောက်ယောက် လျော့နေခြင်းမှာ သေချာနေလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ချွေးတပ်သားများအား မော်လမြိုင်မှ တာဝန်ယူကာ လိုက်လံ ပို့ဆောင်သော ဂျပန်စစ်သားများအား ရထားလမ်းဘေးတွင် တန်းစီမတ်တတ် ရပ်စေလျက် ဒေါသတကြီးနှင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးပါတော့သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ထပ်တလဲလဲ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းလေသည်။ နောက်ဆုံး၌မူ ဂျပန်စစ်သား ဆယ့်လေးငါးယောက်ထဲမှ တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သော ဂျပန်စစ်သား၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ရော ညာပါ ရိုက်နှက်ခြင်းပြုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအဖြစ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေလျက် ကြည့်နေမိသည်။ တပ်ကြပ် ဂျပန်မှာ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာပါသည်။ ဒူးဆစ်နှစ်ဖက်မှာလည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တဆတ်ဆတ်ရိုက်လျက် မကြာမီ လဲကျသွားတော့မည့်အလား ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အသံကုန်အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ဂျပန်တပ်ကြပ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ခပ်တောင့်တောင့်ထားလျက် ရင်ကိုကော့ကာ ခြေစုံရပ်ပေးရသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလည်း တပ်ကြပ်၏ပါးနှစ်ဖက်ကို တအားလွှဲလျက် ရိုက်လေသည်။

ချွေးတပ်သားအားလုံးမှာလည်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ချေ။ အားလုံးမှာ မျက်စိ မျက်နှာပျက် ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။

ဤလိုနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တပ်ကြပ်ကြီးဂျပန်အား ရိုက်နှက်နေခြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်ပြီးနောက် စကားပြန်သူငယ်မှတစ်ဆင့် လူလျော့နေသော ချွေးတပ်အုပ်စုများမှ ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုသူများအားလုံးကို စီတန်းမတ်တတ်ရပ်နေစေသည်။ ထိုလူစုမှာ ဘွန်ထိုက်ချိုရော၊ ဟန်ချိုပါ ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မရှိဘူးတကား၊ မရှိဘူးတကား”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဘွန်ထိုက်ချိုများ၊ ဟန်ချိုများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းလေသည်။

“မင်းတို့ထဲက ချွေးတပ်သားခြောက်ယောက် လိုနေတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ”

စကားပြန်သူငယ်က မေးလေသည်။

သို့ရာတွင် ဘွန်ထိုက်ချိုနှင့် ဟန်ချိုများသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အမေးကို လည်းကောင်း၊ စကားပြန်သူငယ်၏ အမေးကိုလည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖြေကြားခြင်းမရှိချေ။ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေကြလေသည်။

“မင်းတို့ မသိဘူးလားကွ၊ မင်းတို့လူတွေ ထွက်ပြေးရင် မင်းတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

စကားပြန်သူငယ်ကပင် ပြောလေသည်။ ထိုသူငယ်သည် ဘွန်ထိုက်ချို၊ ဟန်ချိုများရှေ့တွင် ခါးထောက်လျက် မောက်မောက်မာမာ ဂိုက်မျိုးဆိုက်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း မသိဘူးလား”

စကားပြန်သူငယ်သည် တန်းစီရပ်နေသော လူများထဲမှ ရှေ့ဆုံးထိပ်ဆုံးမှ ရပ်နေသော ဘွန်ထိုက်ချိုတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်လေသည်။ အမေးခံရသူမှာ အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဦးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ် မသိပါဘူးကွယ်”

ဘွန်ထိုက်ချို ဦးကြီးက ဖြေလေသည်။

ထိုဦးကြီး၏ စကားအဆုံး၌ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် သူ့အနီးရှိ ဂျပန်စစ်သားများဘက်သို့ လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုက်လေသည်။

ဂျပန်စစ်သားသုံးလေးယောက်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ပခုံးထက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းချိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် လျှောက်လာကြပြီးနောက် မသိဘူးဆိုသော ဘွန်ထိုက်ချိုဦးကြီးအား လူအုပ်တွင်းမှ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်း မသိဘူးလား”

စကားပြန်သူငယ်က မေးမြန်းခြင်း ပြုပြန်ပါသည်။

ဦးကြီးခမျာ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့... မေးတာ ဖြေစမ်း”

“ဦးကြီး မသိပါဘူးကွယ်”